

персийско-турския езици, поради което е билъ възпитателъ на сина на търновския мюфтия, отъ кждето е дошелъ презъ 1867 год. за учителъ въ Севлиево, а по-сетне се завърналъ въ родния си градъ Казанлъкъ, дето основалъ първото учебнолюбиво дружество „Искра“, съществуваше и сега.¹⁾ Следъ тия учители до освобождението ни сж учителствували въ сжщото училище и учителитъ: Захарий Даскаловъ, Стойчо Христовъ, Петъръ Даскаловъ, Никола Геновъ, Илия Христовичъ Поповъ, г-жа Христовичъ, Димитъръ Душановъ и жена му Рахила Душанова, Т. Икономовъ, Рада попъ Петева, Мариола Иванова, Боню Ивановъ, Рашко Карадимовъ, Пенчо Пъевъ, Никола Живковъ, Панайотъ Семерджиевъ, Атанасъ Медникаровъ и Тодоръ Атанасовъ, отъ които Христовичъ и Семерджиевъ сж били съ висше образование.²⁾

Наредъ съ училищата и църквитъ за повдигане духа и просвѣтата на севлиевци сж подействували общитъ революционни движения въ Европа: Френската революция, обединението на Германия, обединението на Италия, а сжщо и дветъ войни, водени отъ Русия противъ Турция презъ 1810 и 1829 год. Презъ последнитъ две войни рускитъ войски сж минали презъ Севлиево и съ това сж подигнали духа на българитъ, много отъ които, следъ оттеглянето на рускитъ войски, сж се изселили въ Ромъния, Бесарабия и Русия. Доколко е билъ повдигнатъ националниятъ духъ на българитъ по него време, се вижда отъ факта, че мнозина българи презъ „Севастополското мурабѣ“ въ 1854 год. сж се записали като доброволци въ руската армия. Такива доброволци е имало и отъ Севлиево, а именно: *Симеонъ Бояджиевъ и Анастасъ Мутафовъ* (баша на пимещия тия редове), които сж взели участие въ войната съ Маловлашкия отредъ на генералъ Липранди³⁾. И двамата тия доброволци сж се завърнали после въ Севлиево и съ разказитъ си за виденото и чуто то въ руската армия, досежно величието и могъществото на руската империя, сж поддържали високия духъ на своитъ съграждани съ убеждението и надеждата, че „дѣдо Иванъ“ — Русия — скоро ще дойде да ни освободи отъ непоносимото двойно робство.

Така създадената чрезъ просвѣтата интелигенция не е можела да изчерпи своята енергия само въ училищата. Тя почувствувала нужда отъ свободни събрания, въ които да размъня мисли по училищнитъ въпроси и да просвѣщава гражданството чрезъ държане на разни сказки. За тази целъ севлиевската интелигенция, начело съ учителитъ, основала първото читалище „Росица“. Тукъ закипява новъ животъ за

¹⁾ Вж. „Казанлъкъ въ миналото“, кн. I, стр. 156.

²⁾ Вж. стр. 37 и 40 отъ „Страници отъ историята на Севлиево“, отъ Н. Ганевъ.

³⁾ Вж. стр. 43 отъ сжщата книга на Н. Ганевъ.